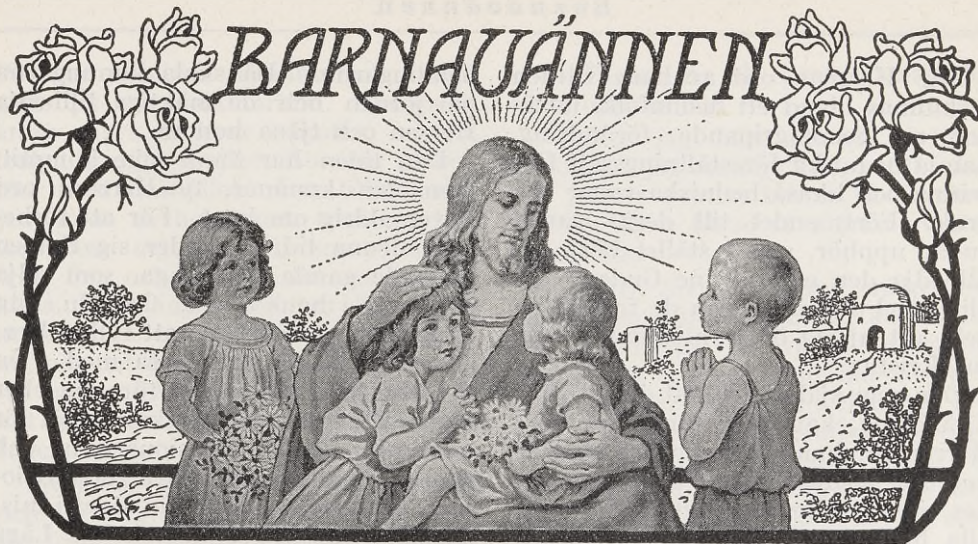


Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





N:o 28

Den 14 Juli

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

46 årg.

1929

Hedningarnas tillbedjan.

Ps. 22: 27—32.



attsvart vilar ännu det andliga mörkret över stora delar av vår jord. Själur, som längta efter sanning och ljus, famla omkring utan att veta, vart de skola vända sig för att finna svar på hjärtats många frågor. I dag är det millioner människor, som söka hjälp hos gudar som icke kunna hjälpa.

Men skola dessa sökande själar fåfängt söka? Skall icke natten en gång vika och evangelii klara dag uppgå för dem. Det skulle vara tröstlöst, om de alltid skulle få famla i mörkret. Men dessa folk, över vilka natten ännu ruvar, skola en dag få lyssna till det stora glädjebudskapet, att Herren älskar dem, och att han sänt sin son för att frälsa dem från synd och orättfärdighet.

De skola få sitta ned vid nådens bord och få äta av de härliga rätterna. Då inbryter för dem en andlig vårtid. Hedendomens mörka natt har då försvunnit och nådens ljuva dag har inbrutit. Då lyftas de tunga bördorna av, som tryckte dem så hårt och som avpressade dem så många suckar.

När Herrens ord av hans vittnen förkunnas bland ett hednafolk, inträder en genomgripande förändring. Gamla hedniska föreställningssätt försvinna och likaså hedniska vanor och bruk. Förtroendet till deras gamla gudar upphör, och i stället börja de tillbedja den ende sanne Guden. Det blir jubel och sång, och de fröjdas av hela sitt hjärta över frälsningen i Jesus Kristus.

Den som själv bevittnat denna stora förändring, kan icke annat än tacka Herren för hans nåd och barmhärtighet mot hednafolken. Och han gläder sig över Herrens tydliga löfte, att alla hednafolk skola få del av evangelii härliga förmåner. Vi hava så många tydliga och klara löften på, att Herren skall låta sin kärlek och nåd uppenbaras för alla folk.

Och det skall komma en dag i missionens historia, då alla folk skola omvända sig till Herren, och alla hedningarnas släkter skola tillbedja honom. Det kommer då att bliva en härlig tid på jorden, och då har psalmistens ord gått i uppfyllelse: "Riket är Herrens och han råder över

hedningarna." Då skola konungarna på jorden och de mäktiga tillbedja Herren och tjäna honom.

Den tiden har ännu icke kommit, men den kommer, ty Herrens ord bliver aldrig om intet. För att förbereda denna tid, använder sig Herren av både gamla och unga, som vilja ställa sig i hans tjänst. Och du, min unge vän, har en plats att fylla. Herren vill, att du skall vara med. Du behöver icke känna dig för ung eller ringa. Han vill, att du skall bedja för missionen och för missionärerna, och han vill, att du skall offra för missionen. Lagg med glädje din slant i missionsparbössan i söndagsskolan. Lagg den där med den bönen i ditt hjärta, att Gud skall välsigna den. Genom att bedja och offra är du med och påskyndar Guds verk i världen. Missionsförbundets söndagsskolbarn underhålla icke mindre än 15 missionärer ute i hednavärlden. Tänk, om I, barn, gjorden en liten kraftansträngning, skullen i kunna underhålla minst 20 stycken. Ju flera arbetare det blir desto fortare påskyndas Herrens dag.

A. Walder.

En objuden gäst.

(Forts. fr. n:r 27.)

Svante och Siv kommo sist i skaran och stannade ett ögonblick vid den kära lekstugan.

— När jag blir rik, vet du vad jag då skall göra, Siv? —

— Nej, vad då?

— Jo, jag skall köpa den här tomten och bygga mig en trevlig stuga med både förstukvist och trädgårdstäppa, — och så skall jag ha en fru som heter Siv, som jag själv funnit just här. —

— Så du skämtar, sade Siv och

blev röd om kinden. Ett hittebarn blir aldrig någon fru. —

— Den som lever får väl se, sade den käcke ynglingen.

Den natten drömde Siv, att hon var fru på Brunnslyckan och bakade sockerkaka åt Svante, men när den väl var färdig, kände hon, att hon lagt i salt i stället för socker och den smakade — bitter.

Till hösten reste Svante till Lund för att studera medicin, ty hans håg stod till läkarens ansvarsfyllda kall.

Per var nybliven ingenjör och Märta gick på ett seminarium. Siv hade ännu några år kvar i skolan, och på lediga stunder hjälpte hon sin fostermor med hushållet. Den lilla familjen hade så lugnt och trivsamt tillsammans och breven, som kommo från Per och Svante var en verklig källa till glädje. Det var inte utan, att Siv blev en smula rödare i kinderna, när det fanns en särskild hälsning till henne ifrån Svante. — Han var allt en bussig pojke den Svante. — Ingen var som han.

Siv hade fått gå i en utmärkt skola och lärt sig många nyttiga ting. Av sin fostermor hade hon fått lära ordning och husligt arbete. Som hon hade utpräglade anlag för musik, hade hon även fått ägna sig däråt. Alltså hade hon fått den bästa uppfostran en ung flicka kan tänka sig, men det bästa var dock, att hon lärt sig älska Gud och tro på honom som sin himmelske fader. Från tidiga barnår hade hon lärt sig bedja i Jesu namn och anförtro sig åt hans ledning.

Likt sina fostersyskon hade hon samlats till husandakt varje dag, då far läst och bedit med de sina. Friskt och trosvisst hade sången klingat från unga läppar, och en underbar trygghetskänsla hade förenat dem alla.

Visserligen hade Siv ett glättigt sinne, men ofta blev hon tyst och grubblande.

— Vad är det i dag, som stänger solen ute, sade mor leende.

— Å, mor, jag känner mig nog så glad och tacksam. —

— Men då ser man inte så grubblande ut. —

— Jag funderar så mycket ibland.

— Vad på då? —

— Ja tänk, om någon annan hade funnit mig, — någon stygg människa, som skickat mig till fattighuset. — Åh, —. Siv ryste till av ångest.

— Tänk inte så, barnet mitt, det bara upprör dig. —

— Om jag bara kunde förtjäna något, så jag kunde hjälpa till. Jag vet ju, att Svante kostar så mycket. Hennes ögon blevo så mörka av sinnesrörelse.

— Kära Siv, Gud skall hjälpa oss en dag om sänder och din kärlek till oss är lön nog för vad vi gjort för dig. Vem vet, vad Gud har för planer med dig. Var bara stilla, och bed Gud, att han leder dig efter sin vilja.

— Men jag ville göra något för Gud också; kanske skall jag bli missionär eller kanske sjuksköterska, eller vad tycker du, lilla mor? —

— Alla unga drömmar som du, att bli något stort, men var stilla, som jag nyss sade, ty det är just i det lilla och oansenliga, som Gud prövar oss, för att sedan kunna ge oss något större uppdrag. Tills vidare behöver jag din hjälp och som Märta ej har mycken tid övrig till husliga sysslor, är du ju riktigt oumbärlig.

Siv lyste upp av tacksamhet för de uppmuntrande orden, mor hade nog rätt, hon skulle på vad henne ankom hjälpa mor och lätta bördorna för henne.

*

Det var höst några år senare. Svante hade nyss rest till lärdomsstaden för att arbeta för högtryck, — kanske skulle han bli kandidat till våren.

Siv var fortfarande sin fostermors hjälp och sällskap, till nästa år skulle hon dock resa till huvudstaden för att ägna sig åt musiken.

Det hade kommit snö så ovanligt tidigt den hösten. I vitsippsbacken hade björkarna ännu ej mist sina löv, när snön klädde dem i vitaste skrud, och uven sjöng så sorgesamt från skogens mörkaste gömslen.

(Forts.)

Kinesfamiljen Ko.

Av kinamissionär Richard S. Björkdahl.

I Yanglo (läs janglå) bor en kinesisk pastor som heter Ko (läs kå). Han har fyra duktiga pojkar och en flicka. När far tar traktatväskan och stoppar den full med bibeldelar och



”Där Öster och Väster mötas.”

andra kristliga skrifter för att gå ut till landet och tala om Jesus Kristus för folket, då skall alltid en av pojkarna med och bära väskan. Och det är så roligt att få följa med far. I Yanglo finns en stor kyrka, men ingen vaktmästare. Hela kyrkan och

boningshuset skola hållas rena och nydammade och gården ska' sopas. Allt det där arbetet har pojkarna att utföra i tur och ordning. Och så gå de förstås i skola och ha en massa läxor att läsa och tal att räkna, så nog ha de arbete alltid. Men tänk vad de ändå ha det bra. Både pappa och mamma tro på Jesus och om kvällarna samlas hela familjen och sjunger först en sång och läser så ett stycke ur bibeln, varpå pappa förklarar det lästa och beder till Gud. Han tackar för allt gott de fått under dagen och beder om hjälp att de allesammans må kunna vara goda Jesu lärjungar och att Gud ska beskydda dem under nattens vila. I många, många hem där i Yanglo träter man och slåss. Där talas fula ord och lögner. Och så beder man till bilder av järn, trä eller lera och tror att de bilderna kunna giva hjälp. Men de här barnen, som talats om — de få lära sig att älska den store barnavännern.

Yanglo ligger på norra banken av Kinas största flod — Yang-tsi. På denna flod gå hundratals ångare upp och ned och krigsbåtar synas här och där vid de större platserna. Men det vimlar av små segelbåtar under alla årstider. Många familjer ha inget annat hem än sin lilla båt, där bo de året om och därför kallas sådana båtar för husbåtar, vilket betyder att familjen har båten som sitt hus.

Ofta krigas det i Kina. Det är de stora generalerna, som egentligen borde vara riktigt sams, men som i stället äro avundsjuka på varandra, och så rätt vad det är, ryka de i hop och slåss. Men de använda inte bara nävarna, som pojkar, när de slåss, utan de bruka gevär och kanoner och

flygmaskiner, från vilka de kasta ned dödande bomber på varandra, och de låta sina krigsfartyg komma och bombardera städer och byar.

Så hände det sig för en vecka sedan, att det åter vart krig och ett stort kinesiskt krigsskepp gick och lade sig utanför Yanglo strand. Fienderna hade sitt krigsläger på flodbanken mitt emot och deras kanoner började nu beskjuta krigsfartyget. Därvid kom också Yanglo köping i elden och folket där sprang från sina hem, både pappor och mammor och barn i alla åldrar. Hur gick det då med pastorsfamiljen Ko? De tänkte först att stanna allesammans och anförtra sig i Guds vård, men till sist ansåg pastor Ko, att hans hustru och alla barnen skulle fly därifrån ut till landet. Själv ville inte pastorn fara därifrån, ty då kunde löst folk komma och plundra och kanske bränna ned hela kyrkan. Så sade han farväl till de sina, anförtrorde dem i Guds vård medan hjärtat värkte på honom och han undrade om han nå-

gonsin mer skulle få se dem. Var det Guds vilja att han skulle giva sitt liv, så var han dock villig därtill. Kanonerna fortsatte att åska och dun-dra och på andra flodbanken brann det ner flera hundra hus. Så tog striden slut, den ena parten hade vunnit och krigarna drogo därifrån. Så blev det åter lugnt i Yanglo. Och efter några dagar kunde hela familjen samlas igen. De stackars barnen, som måste fly för livet, hade sprungit, så de hade blåsor på fötterna. Men så glada de i alla fall voro över att få komma hem igen och finna pappa vid liv och kyrkan och bostaden och alla sakerna kvar.

Krig är ett elände. Det är både synd och skam. Så många som få lida därav. När vi bli stora och vuxna, ja, varför inte redan nu, ska vi allt arbeta för och bedja Gud att få bort allt vad krig heter på jorden. Då skall inte kines strida mot kines och öster och väster inte kriga mot varandra.

Wuchang 12 april 1929.

Hörnebo söndagsskola.



Hörnebo söndagsskola, tillhörande Tibro Missionsförsamling, vill härmed presentera våra unga läsare av tidningen Barnvännen, och tacka för alla hälsningar vi får genom den-samma.

Hörnebo söndagsskola har pågått omkring 55 år. Utav de första lärarna äro de flesta hemflyttade till den stora barnvännen Jesus, där de få

stor och rik lön för de visat de små barnen till den bästa av alla vänner.

Barnantalet har varit omkring 30—40 st. undervisade av sex lärare. Till sist vill jag å Hörnebo söndagsskolas vägnar önska eder alla söndagsskolebarn med dess lärare Guds rika välsignelse, och att den ädla säd som sås i alla söndagsskolor skall visa en härlig skörd på uppståndel-sens dag. Jes. 55: 10—11.

J. Andersson.

Hörnebo söndagsskola.



Hörnebo söndagsskola.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 21 juli.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus har makt över naturen. Matt. 8:23—27.

Minnesvers: Vad är denne för en, eftersom både vindarna och sjön äro honom lydiga? Matt. 8:27 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Guds väg — lyckans väg. Ps. 25:8—14.

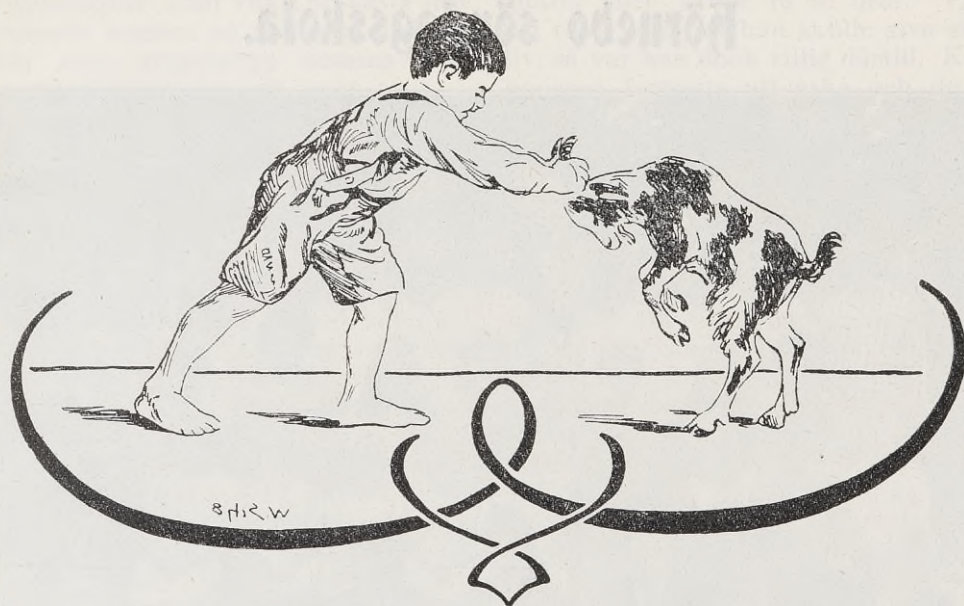
Minnesvers: Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg, du skall vandra; jag

vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig. Ps. 32:8.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Löftet om Elia. Mal. 4:1—6.

Minnesvers: Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan. 2 Petr. 1:19.



Gusten och bocken.

Sör våra minsta.

Liten lustig killebock
gick omkring i raggig rock,
litet fläckig var den,
men han tyckte, den var bra,
ingen ann' han ville ha,
stolt och morsk han bar den.

Hornen voro ganska små,
men de dugde nog ändå,
litet böjda båda.
Han att stängas hade lust,
ty i dem han kände just
likasom en klåda.

Hem från skolan Lisa gick,
bocken syn på henne fick,
ville styrkan visa.
Han gick genast rakt på sak,
stötat fick hon fram och bak,
stackars lilla Lisa!

Gusten hörde hennes skrik,
gillade ej så'n musik,
kom att hjälpen bringa.
Lisa plockar hop med fart
sina böcker, det var klart,
sen så fick hon springa.

Kvar på skådeplatsen stod
Gusten full av hjältemod
och den lilla bocken,
som vill skrämma många fler
och som ännu morsk sig ter
uti raggskinnsrocken.

Fram mot Gusten störtar han,
nu han vet, han stängas kan!
"Hej", sa' Gusten bara
och i hornen tog han tag.
"Ska vi stängas, du och jag?
Vem kan starkast vara?"

Bocken puffade och vred,
han försökte upp och ned,
framåt och tillbaka.
Gusten han var stark och vig,
han förstod att akta sig,
stryk han ej vill smaka.

Liten killebock till slut
mer beskedlig än förut
måste sluta stänga,
lära färdas på sin stråt
lugnt och sedesamt framåt, —
så det gått för många!

ELLA.